

Sygn. akt I C 1194/21

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wioletta Sychniak

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2022 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa GetPro Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.
przeciwko Z. F.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1194/21

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 26 maja 2021 roku GetPro Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. żądał wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenia od Z. F. kwoty 1017,84 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu (...) wywodził, że domaga się zasądzenia powyższej kwoty z tytułu wierzytelności przysługującej mu wobec Z. F., która to wierzytelność została nabyta przez niego w drodze cesji. Powoływał się na okoliczność zawarcia 26 września 2017 roku pomiędzy (...) spółki z o.o. umowy pożyczki nr (...), z której powstała przedmiotowa wierzytelność. Wskazywał, że na skutek złożonego przez pożyczkodawcę stronie pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu, umowa uległa rozwiązaniu, co doprowadziło do powstania wymagalności całej kwoty udzielonej pożyczki. **/pozew k. 2-3/**

Z. F. otrzymała odpis pozwu w dniu 7 września 2021 roku oraz wezwanie do złożenia odpowiedzi na pozew w terminie 14 dni. Złożyła odpowiedź na pozew 22 września 2021 roku. Zarządzeniem z 13 października 2021 roku została wezwana do uzupełnienia braków formalnych odpowiedzi na pozew, ale ich nie uzupełniła, dlatego zarządzeniem z 10 stycznia 2022 roku pismo zostało zwrócone na podstawie art. 130 § 2 k.p.c.

/dowody doręczenia k. 49, 52, zarządzenia k. 50, 53/

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

GetPro Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zawarł 25 lipca 2017 roku z (...) spółką z o.o. w W. ramową umowę przelewu. Przedmiotem umowy jest uregulowanie zasad przenoszenia przez Zbywcę na rzecz Funduszu wierzytelności z tytułu pożyczek konsumenckich udzielnych przez Zbywcę osobom trzecim.

Na podstawie tej umowy 5 października 2017 roku (...) spółka z o.o. w W. i GetPro Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. złożyli oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności wymienionych w załączniku 2a do umowy. W załączniku wyszczególniona została umowa nr (...) z 26 września 2017 roku zawarta z Z. F.. Termin płatności wskazano na 26 września 2017 roku.

/wyciąg z elektronicznego załącznika k. 9,

ramowa umowa przelewu k. 15-16, oświadczenie o przeniesieniu k. 17/

17 lipca 2019 roku sporządzone zostało zawiadomienie o cesji wierzytelności, kierowane do Z. F.. W treści zawiadomienia zawarte zostało wezwanie do zapłaty 2406,28 złotych z odwołaniem się do umowy zawartej 26 września 2017 roku, ze wskazaniem daty wymagalności na dzień 5 marca 2019 roku.

/zawiadomienie o cesji wierzytelności k. 5-6/

29 stycznia 2021 roku został sporządzony wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z oświadczeniem, że GetPro Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu w W. przysługuje wobec Z. F. wierzytelność łącznie w kwocie 1017,84 złotych, w tym:

- 997,34 zł z tytułu kapitału,

- 20,50 zł z tytułu odsetek.

/wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 4/

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Pozwanej skutecznie doręczono odpis pozwu w dniu 7 września 2021 r. Pozwana wprawdzie złożyła odpowiedź na pozew, ale dotkniętą brakiem formalnym (brak odpisu odpowiedzi i załączników dla strony przeciwnej) i pomimo prawidłowego wezwania do usunięcia tego braku, nie uzupełniła go. W konsekwencji odpowiedź na pozew została zwrócona na podstawie art. 130 § 2 k.p.c.

Wydanie wyroku zaocznego nie przesądza o uwzględnieniu powództwa. Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. W przedmiotowej sprawie, o czym mowa poniżej, twierdzenia faktyczne Powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu, a w zasadzie braku dokumentów potwierdzających zawarcie przez Pozwaną umowy pożyczki.

Przypomnieć należy, że w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony, ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie

może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

Jak trafnie stwierdził Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 23 kwietnia 2018 roku w sprawie I AGa 81/18. zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar przedstawiania materiału dowodowego spoczywa na stronach, przy czym jest on powiązany z potrzebą osiągnięcia określonych skutków prawnych. Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, traci więc korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem.

W realiach niniejszej sprawy Powód ograniczył się do złożenia dokumentów potwierdzających zawarcie umowy przelewu wierzytelności obejmującej wierzytelność wynikłą z umowy pożyczki zawartej przez Pozwaną oraz wyciągu z ksiąg bankowych funduszu sekurytyzacyjnego. Nie zaferował żadnych dowodów na potwierdzenie faktu zawarcia przez Pozwaną umowy pożyczki, warunków pożyczki oraz wymagalności roszczenia.

Przy tym dokumenty przedłożone przez Powoda nie są spójne. W załączniku do umowy ramowej przelewu wskazano termin płatności na dzień 26 września 2017 roku (tożsamy z dniem zawarcia umowy?), a w wezwaniu do zapłaty datę wymagalności oznaczono na 5 marca 2019 roku. Nie wiadomo, w jakiej dacie miał nastąpić zwrot pożyczki. W pozwie Powód powoływał się na okoliczność wypowiedzenia tej umowy przez Pożyczkodawcę. Umowa miała zostać zawarta 26 września 2017 roku, a przelew wierzytelności – zgodnie z Oświadczeniem o przeniesieniu – miał miejsce 5 października 2017 roku, czyli 9 dni po zawarciu umowy. Budzi więc wątpliwości wskazywana data zawarcia umowy pożyczki, okoliczność jej wypowiedzenia i data wymagalności. Wątpliwie są warunki umowy, skoro – według twierdzeń Powoda została wypowiedziana przez pierwotnego wierzyciela, więc w ciągu kilku dni od zawarcia.

Nie ma wątpliwości, że o ile doszło do zawarcia umowy, to Z. F. zawarła ją jako konsument. Z ramowej umowy przelewu wynika bowiem, że jej przedmiotem są wierzytelności z tytułu pożyczek konsumenckich. W przypadku umów zawieranych z konsumentami na sądzie spoczywają pewne obowiązki z urzędu, jak choćby powinność zastosowania art. 117 § 2¹ k.c. oraz oceny postanowień umownych zgodnie z art. 385¹ k.c. Brak możliwości zapoznania się z treścią umowy pożyczki, z której ma wynikać dochodzona wierzytelność powoduje, że nie jest możliwe dokonanie takiej oceny.

Podkreślenia wymaga i to, że Powód nie powinien być zaskoczony treścią wyroku zaocznego. Jego pełnomocnik został poinformowany, że okoliczności przytoczone w pozwie budzą wątpliwości i zobowiązany do złożenia pisma przygotowawczego i zgłoszenia dowodów, ale nie złożył żadnego pisma.

Zauważyć wypada i to, że w pierwszej kolejności Powód wytoczył przeciwko pozwanej powództwo w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Na etapie elektronicznego postępowania upominawczego Powód powoływał się na dokumenty, m.in. umowę pożyczki. Jednak na etapie postępowania zwykłego Powód poprzestał jedynie na swoich twierdzeniach i zaniechał załączenia dowodów, na które sam wcześniej się powoływał. Nie zostały zatem spełnione przesłanki z art. 339 k.p.c. pozwalające na uwzględnienie powództwa wyrokiem zaocznym.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powództwo było niezasadne i podlegało oddaleniu w całości.